

COMUNICAT DE PRESĂ

Concluzii pe marginea Raportului MCV

În calitate de copreședinte ALDE și de senator, **resping Raportul și cer Guvernului să returneze Raportul către Comisia Europeană pentru a fi refăcut, ținând cont de observațiile și criticile venite dinspre partea română.** Prezentul raport MCV conține multe erori și omisiuni, prin care României i se recomandă să-și încalce propria Constituție și o serie de libertăți proprii democrațiilor parlamentare.

Propun începerea unei proceduri diplomatice pentru încetarea activității Mecanismului de Cooperare și de Verificare și pentru ca România să se bucure de același tratament aplicat tuturor țărilor membre ale UE.

Critici pe marginea textului Raportului

1. **Ca observație generală, Raportul are un ton paternalist** care induce opiniei publice concluzia că autoritățile române nu sunt capabile să-și rezolve problemele fără recomandările prețioase primite de la burocrația Uniunii Europene: ***”MCV continuă să joace un rol important în România, fiind un factor determinant pentru reformă...”*** Analizând retrospectiv, Rapoartele privind MCV consemnează în fiecare an progrese înregistrate de societatea românească, dar ele nu reușesc vreodată să atingă o perfecțiune ipotetică, neatinsă de nicio țară din UE, așa încât MCV devine pentru România un instrument folosit perpetuu, care ne transformă într-o țară de rang inferior comparativ cu celelalte țări membre. În plus, autoritățile publice române par să se confrunte cu o serioasă problemă de eficiență a propriilor capacități de a-și realiza rolul constituțional și legal, de vreme ce Comisia Europeană raportează anual progrese, dar acestea nu sunt nicicând suficiente.
2. **În Raport există aprecieri, concluzii și recomandări care contrazic dispoziții din Constituția României.** Pentru a susține această afirmație, iată câteva citate din Raport însoțite de scurte comentarii explicative.

”Rămân frecvente criticile la adresa magistraților exprimate de către politicieni și în mass-media... Ar trebui luate măsuri pentru a remedia tendința continuă ca magistrații să facă obiectul unor critici personale în exercitarea funcțiilor lor... Autoritățile parlamentare pot avea un rol în ceea ce privește monitorizarea comentariilor exprimate de aleșii în forul legislativ”.

Această critică nesocotește dreptul la liberă exprimare garantat de Constituție. Atunci când un parlamentar face declarații politice sau își exprimă diferite opinii

referitoare la realități concrete, el face acest lucru în numele cetățenilor pe care îi reprezintă. Cetățenii au adesea percepții critice la adresa magistraților și nu se poate cere unui parlamentar să ignore preocupările cetățenilor.

”Așa cum s-a recomandat anul trecut, faza actuală a reformei codurilor juridice ale României ar trebui încheiată rapid printr-un acord în Parlament privind modificarea codurilor, adoptându-se NUMAI (s.a.) modificările care respectă opiniile instituțiilor judiciare, astfel cum au fost prezentate de guvern... Parlamentul ar trebui să soluționeze situația, respectând opinia autorităților judiciare”.

Modul imperativ de adresare contrazice art. 69 alin. (2) din Constituție privitor la nulitatea mandatului imperativ. Este neconstituțional să impui Parlamentului cum să legisleze. Decizia normativă aparține, potrivit Constituției, Parlamentului, nu inițiatorului unui proiect de lege.

”Ar trebui să se adopte criterii obiective pentru luarea și motivarea deciziilor cu privire la ridicarea imunității parlamentarilor și să se asigure faptul că imunitatea nu este folosită pentru a se evita cercetarea și urmărirea penală a infracțiunilor de corupție”.

Evaluarea parlamentară a cererii de încuviințare a arestării unui senator sau deputat este o evaluare din punct de vedere politic și nu o analiză judiciară, care are criterii obiective. Senatul nu s-a opus cercetării și urmăririi penale în nicio speță în care a fost parte a procedurii, cu o singură excepție: atunci când DNA a depășit linia roșie, încercând să ancheteze oportunitatea unei decizii politice luată de un fost membru al Guvernului în exercitarea atribuțiilor sale, prin încălcarea principiului constituțional al separației puterilor în stat. În baza atribuțiilor și drepturilor sale, Senatul s-a opus în câteva împrejurări arestării preventive a unor parlamentari, fără ca aceste refuzuri să-i împiedice pe procurori să-și continue urmărirea penală și să finalizeze rechizitoriul.

Cât despre cerința din Raport privind motivarea de către Parlament a deciziilor sale, ea nu doar că nu are suport constituțional sau legal, dar nici nu ar putea fi realizată tehnic. Ar însemna să fie redactate sute de motivări pentru o singură decizie a Parlamentului. Fiecare parlamentar votează conform propriilor convingeri și dă socoteală pentru votul său doar în fața alegătorilor și nu în fața DNA, a Ministerului Public sau a Ministerului de Justiție.

”Deciziile adoptate de Parlament cu privire la faptul de a permite sau nu organelor de urmărire penală să îi trateze pe parlamentari ca pe niște cetățeni obișnuiți sunt în continuare lipsite de criterii obiective.” Imunitatea parlamentară nu este o invenție românească și nu e proprie doar României, ci tuturor statelor membre ale UE. Imunitatea îi deosebește pe parlamentari de cetățenii obișnuiți în toată Europa, iar ea se referă în România doar la declarațiile politice.

Pe lângă critici neîntemeiate, Raportul, care se dorește o analiză exhaustivă, are mari lacune, redată în continuare.

Raportul nu abordează cel mai important subiect care a preocupat Justiția în ultimul an: prezența într-un fel sau altul a unor ofițeri sau acoperiți între magistrați, prezență confirmată de fostul președinte al României.

Raportul nu face referire la „scurgerea” premeditată de la DNA către presă a unor informații din dosare aflate în faza de anchetă și nici la încălcarea flagrantă a prezumției de nevinovăție și a dreptului la propria imagine de către aceiași procurori.

În timp ce Parlamentul, fostul prim-ministru și președintele Senatului „sunt puși la colț”, pentru că ar fi afectat independența Justiției prin declarații și nu manifestă respect pentru hotărâri judecătorești, în Raport nu se face nicio referire la atitudinea inacceptabilă a procurorului-șef al DNA din Raportul de activitate al Direcției Naționale Anticorupție prezentat public în 2015. Raportul DNA critică instanțele de judecată, inclusiv ÎCCJ, pentru achitarea definitivă și irevocabilă, dar nelegală și netemeinică după părerea DNA, a 128 de inculpați trimiși în judecată de DNA. Nici afirmația președintelui României, potrivit căreia „Judecătorii din Brașov nu îndeplinesc condiția de independență și imparțialitate”, nu apare în Raportul Comisiei Europene, după ce aceștia i-au dat o decizie neconvenabilă.

Sper ca opiniile exprimate în acest comunicat să reprezinte punctul de pornire pentru o mai largă dezbatere publică la obiect și nepartizantă.

Călin Popescu-Tăriceanu
Senator și Copreședinte ALDE